

תקנות מנחה

גיליון מס'

129

יו"ל לקראת שבת פרשת נח
הי' תהי' שנת סגולות טובות

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחה" (ח"א) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות ב"ק אד"ש מה"מ

מאת הרב יקותיאל מנחה שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אד"ש מלך המשיח להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר הפלאה

מחזור ז"ך שנה כ"ה

בעז"ה יום ד' פרשת ב' דראש השנה ב' תשרי הי' תהא שנת סגולות טובות

סיום הלכות שבועות והתחלת הלכות נדרים

וסיום הלכות נדרים והתחלת הלכות נזירות ביום ב' פרי' האזינו ז' תשרי

וסיום הלכות נזירות והתחלת הלכות ערכין וחרמין ביום ה' י' תשרי – יום הכיפורים

וברש"י עה"פ שלאחר זה⁷ אומר: "למען הקים אותך היום לו לעם", אומר "והוא יהיה לך לאלוקים. לפי שדיבר לך ונשבע לאבותיך שלא להחליף את זרעם באומה אחרת, ולכך הוא אוסר אתכם בשבועות הללו".

השבועה על דעת בית-דין

ב. ומהשבועה שהיתה אז לומדים הלכה בהלכות שבועות, כמבואר בגמרא; במסכת שבועות⁸, מובאת ברייתא: "וכשמשיבין אותו אומרים לו הוי יודע שלא על דעתך אנחנו משביעים אותך (שלא יתחכם ויערים בכל מיני כוונות ומציאויות כמו שהי' שם שנשבע שהחזיר הכסף, ועשה חור במקלו ושם שם הכסף, ונתן לו להחזיק המקל בשעה שנשבע), אלא על דעת המקום ועל דעת בית דין, שכן מצינו במשה רבינו כשהשביע את ישראל, אמר להן דעו שלא על דעתכם אני משביע אתכם, אלא על דעת המקום ועל דעת, שנאמר⁹: "ולא אתכם לבדכם וגו' (אנכי כורת את הברית הזאת ואת האלה הזאת)" וכן נפסק להלכה ברמב"ם ב"הלכות שבועות"¹⁰; "לפיכך כשמשיבין הדיינים את הנשבע אומרים לו, לא על דעתך אנחנו משביעים אותך אלא על דעתנו". וכן בפרק יא¹¹: "ואומרים לו לא על דעתך אנחנו משביעים אותך אלא על דעתנו (וי"ג על דעת המקום) ועל

שבועת הברית בערבות מואב

א. בהמשך למש"כ בגליון הקודם (מס' 128), הקשר של הלכות שבועות לפרשת נצבים, שבה התחילו את הלכות שבועות; בפועל התחלת הלכות שבועות היתה למחרת ש"פ נצבים, ביום ראשון של פרשת וילך, אבל כפי שכתב אד"ש¹: מצד "מתכיפין התחלה להשלמה"², כבר התחילו את הלכות שבועות מיד בשבת פרשת נצבים. ובפרט שלפי ה"מורה שיעור" ההתחלה היא ביום ראשון שמתברך מן השבת, וגם סמוך ולמחרת השבת, ובדומה ל"אסרו חג", שקשור לשבת, ובא מיד אחריה;

והמטרה של "אתם נצבים וגו"³, היא כמש"כ אח"כ⁴: "לעברך בברית הוי' אלוך ובלאתו וגו'" – שאלה היא ענין השבועה, שהשביעים שם בערבות מואב על קיום התורה, לחזק השבועה שהיתה בהר סיני בזמן מתן תורה. וכמו שאומרים חז"ל⁵ "מושבע ועומד מהר סיני".

ובתרגום אונקלוס מתרגם "ובאלתו" – ובמומתיה", ורואים בהלכות אלו ברמב"ם⁶, שזהו תרגום של שבועה בלשון ארמית, וז"ל: "או שהיו ארמיים, שלשון שבועה בלשונם מומתא".

¹ במענה על דו"ח סיום הרמב"ם להרה"ת מנחה נחום ש"י גערליצקי מארגן שיעורי וסיומי הרמב"ם ב"בית משיח" – 770.

² נוסח "רשות לחתן בראשית"

³ כט, ט.

⁴ פסוק יא.

⁵ יומא עג, ב. נדרים ח, א. שבועות כא, ב.

⁶ פ"ב ה"ה.

⁷ פסוק יב.

⁸ לט, א. כט, א. ובנדרים כה, א.

⁹ פסוק יג.

¹⁰ פ"ב ה"ז.

¹¹ ה"י יט.

דעת בית דין". וכן נפסק להלכה בשולחן ערוך¹².

היינו שבפרשה זו לא רק מדובר על שבועות ועל השבעה, אלא שלומדים מזה הלכות לדורות.

השבועה נתינת כח לקיום

ג. ובסוגיא זו בדף כט, א., שואלים תוס' בד"ה "כשהשביע משה את ישראל", וז"ל: "קצת קשה מה היתה תועלת השבועה, כמו שהיה ירא שיעבדו עבודת כוכבים, כן היה לו לירא שיעברו על השבועה?" והמהרש"א אומר על דברי התוס' וז"ל: "ונראה דלא קשיא מידי, דהשבועה עצמה היא קבלת התורה ואי לאו השבועה דביבוא בעלמא ליכא קיבול, ולא היו נעשים אם היו עוברים עליה, וכן מוכיח המקרא דכתיב "לעברך בברית ה' אלוקיך ובאלתו וגו'", והרבה כמוהו. וק"ל עכ"ל.

ונראה שע"פ חסידות ההסבר הוא פשוט ביותר; כי השבועה היא נתינת כח לעמוד דביבוא ולא לעבור על השבועה, בגלל חומר ענין השבועה כמ"ש הגמ' שם¹³: "שכל העולם כולו נדעזע בשעה שאמר הקב"ה בסיני "לא תשא את שם הוי' אלוקיך לשוא"¹⁴.

ובפרט שענין השבועה הוא גם מלשון שובע – השבעה (בש"יין שמאלית), שמשביעין את האדם בשבעת מדות הנשמה, בכוחות נעלים שלמעלה משבעת הכוחות והמידות שבנפש, שבכוחם יקיים את השבועה בכל מצב שיבוא; שגם אם יגיע מצב שיהיה קשה לקיים השבועה, נותנים לו הכוחות לעמוד ולקיים השבועה. ולכן לא מספיק איסור העבודה זרה מצד עצמו, אלא השבועה היא נתינת כח להתגבר ולעמוד בכל הקשיים שיבואו בגלות ובהמשך הדורות (כמו שמבארים המאמחז"ל¹⁵ המובא בתחילת התניא: "משביעים אותו תהי צדיק ואל תהי רשע" שמשביעים גם מל' משביעים (בש' שמאלית) את הנשמה בכוחות נעלים (שלמעלה מטעם ודעת) לקיום השבועה ולעמוד בנסיונות בכל המצבים שיבואו במשך כל החיים). ועפ"ז נראה שמתורצת בפשטות קושיית התוס'.

חודש השביעי – השבע ומשביע כחות וברכות

ד. התחילו את ספר "הפלאה" והלכות שבועות יומיים לפני ר"ה, ומסיימים הלכות שבועות ביום ב' דר"ה, וענין ה"שבועות" קשור לחודש ה"שביעי"; וכביאור רבותינו נשיאינו ב"היום יום"¹⁶ בשם הבעש"ט שענין ה"חודש השביעי" שהוא שבע ומשביע¹⁷ כוחות וברכות

לכל השנה, וכך גם בענין "משביעים אותו (תהי צדיק וכו')"¹⁸ מבואר כנ"ל בחסידות¹⁹ שגם מל' משביעים בש"יין שמאלית; היינו שנותנים לשבעת הכוחות שבנפש, כוחות נעלים שלמעלה מסהשת"ל ולמעלה מטעם ודעת שיוכל לקיים השבועה גם במצבים קשים, ועד כדי מסירות נפש. (וענין בליקו"ש ח"ד ע' 1140 הע' 8, שמקשר ענין חודש השביעי המושבע בכל עם ענין ה"משביעין אותו" שבתחילת התניא)

חודש השבועה

ה. ובמדרש רבה הנ"ל (באות ה' בהערה 17) בפיסקא שלאחז"ל²⁰, מקשר מפורש את ענין "חודש השביעי" עם ענין השבועה, וז"ל: "ד"א בחודש השביעי, ר' ברכיה²¹ הי' קרי לי' ירחא דשבועתא, שבו נשבע הקב"ה לאברהם אבינו ע"ה, הה"ד²² "ויאמר בי נשבעתי נאום ה'" (כי העקדה היתה בר"ה) וכו' עמד אברהם בתפילה ותחנונים לפני הקב"ה וכו' בתחילה אמרת לי כי ביצחק יקרא לך זרע ועכשיו אתה אומר לי והעלהו שם לעולה, אלא כשם שהי' לי מה להשיב וכבשתי את יצרי ולא השיבותיך וכו' כך כשיהיו בניו של יצחק באים לידי עבירות ומעשים רעים, תהא מזכיר להם עקידת יצחק אביהם, ועמוד מכסא הדין לכסא רחמים ומתמלא עליהם רחמים ותרחם עליהם, ותהפוך להם מידת הדין למידת רחמים, אימתי בחודש השביעי".

בער"ה ויוהכ"פ התרת נדרים ושבועות ו"כל נדרי"

ו. התחילו את הלכות שבועות וכל ספר הפלאה ביום א' כ"ח אלול וסיימו ביום ב' דר"ה, ולמחרת התחילו הלכות נדרים וסיימו ב' תשרי – הימים הסמוכים ליום הכיפורים שאז התחילו הלכות נזירות שמסיימים אותם ביום הכיפורים ומתחילים אז גם הלכות ערכין וחרמין ויש להלכות אלה קשר בולט לר"ה וליוהכ"פ;

את חומר ענין השבועות והנדרים אנו רואים גם בר"ה וגם ביוהכ"פ; בער"ה עושים התרת נדרים, ובכניסה ליוהכ"פ אומרים "כל נדרי", שהוא כעין התרת נדרים מכאן ולהבא למשך כל השנה הבאה. היינו שבר"ה ויוהכ"פ צריכים להיות טהורים מענין הנדרים והשבועות (והרי בנוסח התרת נדרים וכל נדרי מזכירים גם את השבועות והחרמין) שלא יהיה מצב שלא קיימו הנדר או השבועה שזו עבירה חמורה ביותר וכנ"ל מאמר חז"ל "שכל העולם כולו נדעזע בשעה שאמר הקב"ה בסיני לא תשא את שם הוי' אלוקיך לשוא".

וגם בהלכות נזירות שסיימו ביוהכ"פ כותב הרמב"ם בתחילתן²³,

¹⁸ תחילת פרק א' בתניא מספ"ג דנדה (ל,ב) = אותיות לב; והשבועה צריך לקחת ולהשפיע בלב תמיד כל הימים, וכמ"ש בתניא ספ"ד: "לשית עצות בנפשו להיות מואס ברע וכו' ויע"י ההתבוננות בגדולת א"ס ב"ה וכו'".

¹⁹ הערות לתניא ע' נח.

²⁰ פיסקא ט".

²¹ וי"ל שהמ"ד הוא ר' ברכיה מל' ברכה; כי שבועה זו היא הברכה הגדולה ביותר!

²² וירא כב, טז.

²³ פ"א ה"א.

¹² חו"מ סי' פ"ז סעיף כ".

¹³ שבועות לט, א.

¹⁴ יתרו כ, ז. ואתחנן ה, יא.

¹⁵ ספ"ג דנידה, דף ל, ב.

¹⁶ ש"פ נצבים וילך כ"ה אלול. ובקובץ מכתבים א שנדפס בסוף ספר תהלים אהל יוסף יצחק ע' 193. ונתבאר בליקו"ש ח"ד ע' 1139 וח"ט ע' 184.

¹⁷ ע"פ הויקרא רבה פכ"ט ח. וז"ל: "בחודש השביעי, שהוא מושבע בכל, גתות בתוכו, ברכות (ובחידושי הרד"ל גורס: בדות – היינו השמן שעושים בבית הבד) בתוכו, כיפור בתוכו, סוכה בתוכו, לולב וערבה בתוכו".

זה **הדבר** צריך לזהר ולתקן כל הפעמים בענין הדיבור, ובר"ה הוא **בנין המלכות עולם הדיבור** [וממשיך בענין שמאמר "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו"³⁵ נאמר בר"ה. [אולי גם הקשר שבמאמר זה וביום זה, הששי למעשה בראשית, נברא האדם, שמעלתו והמיוחד בו על כל הברואים, שהוא **מדבר**, והנדרים הם בדיבור].

התרת נדרים – הפיכת הזדונות לזכויות

ט. והצמח צדק ב"אור התורה"³⁶ מבאר גם הקשר הפנימי שבין יוהכ"פ ל"כל נדרי" (ואכתוב מספר נקודות); "ענין זה ביוהכ"פ פי הפרד"ס כי נדר הוא בבניה, ומפ"ז תקנו ביוהכ"פ, שהוא הבניה, כל נדרי; והיינו כמו **שהנדר** הוא דברים שיש בהן **עינוי נפש**, כמו"כ ביוהכ"פ ה' **עינויים**, שבחי קליפת נוגה הוא אז פרוש כמו האיסור גמור, כי "וסביבו נשערה מאד"³⁷ וכו'. . . וממשיך לבאר ע"פ קבלה ענין התרת הנדרים ע"י חכם והקשר ליוהכ"פ בפנימיות הענינים: "ועו"ל ע"י שמתירים הנדרים לאתהפכא חשוכא דק"נ לנהורא, שזהו ביכולת החכמים, ע"י מתעורר למע' להיות ויהפוך את הקללה לברכה"³⁸ שתהפך גם הזדונות לזכויות ע"י גילוי הכתב שלמעלה מהחכמה וכו'".

"ועו"ל כי כמו שאנו יכולים להחיל הנדרים לפי שהוא איסור הבא ע"י דיבור האדם וכו' ע"י שהאדם הנודר מתחרט כו' ונוטל הרצון מהדבור אזי החכם מתיר לו וכו'. . . לכן ביוהכ"פ אשר אז התגלות הכתר יוכל הקב"ה למחול על האיסורים כדרך שהאדם יכול להתיר הנדר שהביא עליו כמו"כ הקב"ה יכול להתיר למחול על איסורים שמודים שהרי בא ע"י אמרי פיו ודיבורו אך עכ"ז צריך שהאדם החוטא יתחרט ע"י שהרי אפלו התרת הנדר צריך חרטה ... וא"כ לפ"ז י"ל דענין מנהג אמירת כל נדרי שייך לענין המחילה וסליחה, שכמו שאנו מתירים בנדרים, דהיינו ע"י ביטול אליו ית' ע"י החכ' והתורה, שאזי יוכל להתיר כנ"ל, ע"י נמשך מדה טובה מרובה הימנה, שימחול הקב"ה על כל החטאים והעוונות כו' ונסלח לכל עדת בני"כ"³⁹ כו"ל עכ"ל, ועי"ש שמאריך בפרטים בזה.

נדר – שער הני-דר

י. ובמקום אחר באוה"ת⁴⁰ מבאר שנדר ענינו "ני דר" – גילוי שער החמישים בבחי' דירה. ושער הני הוא דרגא נעלית ביותר שלמעלה מהעולם ומסדר השתלשלות (כי העולם קשור **בשבע** הספירות כפי שכל אחת כלולה **משבע** – היינו 49, וה-ני היא דרגא נעלית ביותר, שלא בערך למעלה מהעולם ומסדר ההשתלשלות. (וכמו שכתבנו לעיל

וז"ל: "הנזירות הוא נדר מכלל נדרי איסור שנאמר²⁴: "כי ידור נדר נזיר וגו'" והרי בכל נדרי אומרים "כל נדרי ואסרי" והרי גם התוכן של נזירות דומה לתוכן של יו"כ שענינו עינוי ופרישה מתאוות עוה"ז וגם נזירות אינה פרישה משתיית יין וכו'.

וגם הלכות ערכין וחרמין שמתחילים ביום הכיפורים הם סוגי נדרים כמו שאומר הרמב"ם בתחילת הלכות ערכין וחרמין²⁵, וז"ל: "הערכים הם **נדר** מכלל נדרי הקדש, שנאמר איש כי יפליא נדר בערך נפשות לה"²⁶ לפיכך חייבים עליהם משום "לא יחל דברו"²⁷ ו"לא תאחר לשלמו"²⁸ ומשום "ככל היוצא מפיו יעשה". וגם חרמין מוזכרים בכל נדרי - "וחרמי".

תשרי ותשבוק – התרה וכפרה

ז. וזהו אחד הפירושים במלה "תשרי" - מלשון "תשרי ותשבוק" – התרה; וכמו שאומרים ב"כל נדרי": "כלהון יהון שרן. שביתין, שביתין, בטלין ומבוטלין" כדאיתא בויקרא רבה פר' אמור²⁹ עה"פ: "בחודש השביעי"³⁰: "תשרי ותשבוק ותכפר על חובי עמך, אימתי בחודש השביעי" היינו שבחודש זה ובתקופה זו צריכים להתיר את כל ה"קשרים" השלייים שיכולים להביא על האדם ענינים בלתי רצויים, ובער"ה וביוהכ"פ "מתירים" ומבטלים אותם.

ר"ה בנין המלכות – עולם הדיבור

ח. וה"צמח צדק" באוה"ת³¹ ד"ה "זה היום תחילת מעשיך"³² מבאר הקשר הפנימי של פרשת נדרים, בתחילת פרשת מטות, לר"ה, וע"כ בער"ה עושים התרת נדרים; ואכתוב כאן הנקודות בקיצור:

בר"ה אומרים **זה היום**, ופרשת נדרים מתחילה בפרשת מטות³³ "וידבר משה אל ראשי המטות **זה הדבר**", וזה קשור במאמחז"ל³⁴ "כל הנביאים נתנבאו ב"כה", ומשה נתנבא ב"זה". והנה י"ב ר"ח כנגד י"ב שבטים, וא"כ י"ב ראשי המטות כנגד י"ב ראשי חדשים, וגם י"ב שבטים נקראים **זה** מנין י"ב כמ"ש במד"ר. . . והנה ה**זי"ן** עם שרומז לז' חודשים, י"ל שמורה ג"כ על ר"ה שנק' חודש השביעי. וגם כולל ז' חודשים מניסן עד תשרי, ואח"כ ה' חדשים הם חדשים שאחר תשרי עד סוף אדר, וזה שנק' **זה היום**, וכמו לאמר **זה** הדבר נאמר גבי נדר והתרת נדר, כמו"כ בר"ה יש **התרת נדרים ער"ה**, וכדי להמשיך

²⁴ נשא י, ב.

²⁵ פ"א ה"א

²⁶ בחוקותי כז, ב.

²⁷ מטות ל, ג.

²⁸ תצא כג, כה.

²⁹ כט, ח.

³⁰ כג, כד.

³¹ דרושים לר"ה א' תלב.

³² נוסח תפילת מוסף דר"ה.

³³ ל, ב.

³⁴ ספרי מטות ב.

³⁵ בראשית א, כו.

³⁶ מטות א' רפח.

³⁷ תהלים נ, ג.

³⁸ תצא כג, ו.

³⁹ שלח טו, כו.

⁴⁰ ויחי תיד, סע"א. ויצא 1704, 1706. שהנדר הוא בבניה **ני דר** – ני שיערי בינה היא דירה שלו.

אות ג' ששבועות ונדריים נותנים כחות נעלים שלמעלה מטו"ד לקיום השבועה).

וכן יוה"כ הוא דרגא שלמעלה מהעולם ומסדר ההשתלשלות – "שבת שבתון"⁴¹ (שגם מסתיים בני') וכמבואר באוה"ת⁴² שמרמז לשער הנו"ן (ספירת הכתר והעתיק המתגלה בבינה ענין היובל (שגם הוא חמישים) ויוהכ"פ ומבואר שם⁴³ שעל כל שבת נאמר "שבת שבתון"⁴⁴, שזו הדרגא הפנימית והעליונה בשבת המאירה למעי, שבת עילאה, ומתגלית בעיקר במנחה דשבת זמן "רעוא דרעיון" ובסעודה שלישית, ולכן ע"פ חסידות⁴⁵ וקבלה זה למעלה מאכילה כמו שנאמר "היום לא", וע"ד יוהכ"פ "תענוג עצמי" "ולחיותם ברעבי"⁴⁶ (מעין עוה"ב שאין בו לא אכילה ושת"י). וביוהכ"פ זו הדרגא כל היום.

נזיר – נזר – נ' זר

יא. גם הלכות נזירות שסיימו ביום הכיפורים (בי"עשור לחודש"⁴⁷ – ובהלי נזירות י' פרקים), תוכנם דומה להנ"ל; מלבד מ"ש לעיל שהם נדרי איסור ופרישה מתאוות עוה"ז כיוהכ"פ; וכן אפ"ל שכמו נדר – הוא נ' זר, כנ"ל, עד"ז אולי "נזר" הוא נ' זר; כי בנזיר ב' פירושים: א) מלי פרישה כמ"ש רש"י עה"פ בפרשת נזירות⁴⁸: "לנדור נדר נזיר"; "אין"⁴⁹ נזירה בכל מקום אלא פרישה, אף כאן שפרש מן היין" (וב נזיר מלי נזר (כתר) כמ"ש שם⁵⁰: "כי נזר אלקיו על ראשו". ועפ"ז נאמר נזר – נ' זר; דרגת הנ' – היא הזר (כתר ונזר), וכנ"ל גם דרגת יוהכ"פ היא דרגת הנו"ן.

ואולי זה גם הרמז ב"ערכין וחרמין" (שהתחילו ביוהכ"פ) – שמסתיימים בנו"ן (ע"פ רוב ספרי הרמב"ם); שזהו רמז לדרגת הנו"ן המתגלה בהם, כי הם גם נדריים), וגם מתגלה ביוהכ"פ.

"תקות חוט השני"⁵¹ - הקשר

א. בפרשת נצבים – שבועת הברית עם ה' על התורה בערבות מואב.

ב. לומדים מכך הלכה בהלכות שבועות, שמשביעין על דעת המקום ועל דעת בית-דין.

ג. "חודש השביעי" – השבע והמשביע – וכן "משביעין אותו".

ד. משביעין אותו כוחות שלמעלה מ-7 מדות הנשמה: מספירת הכתר שלמעלה מהחכמה וטעם וזעת.

ה. "חודש השביעי" – אומר המדרש – חודש השבועה.

ו. בער"ה התרת נדריים, וכן ביוהכ"פ – "כל נדרי".

ז. "תשרי" מלי תשרי ותשבוק – התרה.

ח. קשר פנימי – ע"פ חסידות – של נדריים והתרת נדריים, לר"ה ויוהכ"פ.

ט. יוהכ"פ – שבת שבתון – דרגת הנ' – נ' שערי בינה, וספירת הכתר שלמעלה מטו"ד וסדר ההשתלשלות שמאירה בנדר ושבועה.

י. נדר – נ' זר, נזר – נ' זר, ערכין – ערך ז.

יישר כח רבתי – על תיקון גדול!

בשם כל אני"ש הננו נותנים תשואות חן חן! ויישר כח גדול! לעסקני ועד הכנסת אורחים – "אש"ל" ו"ועד הצניעות", על דאגתם בחודש תשרי ופועלם לצניעות, שתהי הפרדה מלאה בין גברים לנשים, ביציאה מביהכ"ס בית משיח-770 ע"י התקנת מחיצה וגדר שלמים, דבר שהוא "תיקון גדול" כמ"ש במשנה במס' סוכה⁵² [ונפסק ברמב"ם בהלכות יו"ט ובשו"ע או"ח⁵³ שבית דין מעמידין שומרים ביו"ט שלא יתערבו אנשים ונשים]. בשמחת בית השואבה בביהמ"ק: "ומתקנין שם תיקון גדול", ומפרשת הגמרא⁵⁴ שעשו תקנות ופעולות להפריד בין האנשים לנשים; והתקוה שתיקון זה יהי למשך כל ימי השנה.

וכן בקשתנו ומשאלתנו מרבני השכונה שליט"א והעסקנים שיחיו בכל מקום שכמו שפעלו ענין זה בימי החגים, כך יפעלו שיתלבשו באופן של צניעות מלאה! בלי פשרות קולות וויתורים (לא רק בחורף אלא גם בימי הקיץ החמים). וענין זה נוגע לבטחוננו כאן ובארץ הקודש, כנאמר⁵⁵: "כי הוי אלוקיך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויביך לפניך, והי' מחניך קדוש! ולא יראה בך (ח"ו) ערות דבר ושב מאחריך (היל"ת).

* * *

נדפס

לע"נ יוסף אריה לייב בן ר' משה בער

יארציט כ"ט תשרי - ער"ח חשוון

* * *

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

⁵² נא, א.

⁵³ הלי יום טוב סיי תקי"ט סעי' ד'.

⁵⁴ בעמוד ב. וכן בירושלמי פ"ה הי"ב.

⁵⁵ תצא כג, טו.

⁴¹ אחרי טז, לא. אמור כג, לב.

⁴² אוה"ת ויקהל ב' תשצד.

⁴³ שם ע' ב' תשצג.

⁴⁴ ויקהל לה, ב.

⁴⁵ סוף המשך ה'תרט"ו ע' תקמ"ב-מ"ו.

⁴⁶ תהלים לג, יט.

⁴⁷ אחרי טז, כט. אמור כג, כז. פינחס כט, ז.

⁴⁸ נשא ו, ב.

⁴⁹ מהספרי.

⁵⁰ פסוק ז.

⁵¹ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).